

elendig Bagstuekvist i den indre By med Udsigt til en Mængde røde Tage. Senere flyttede han ud til et Par gamle Folk i Nyboder.

*

*

*

Lillejuleaftens Dag rejste han hjem landværts, efter forinden at have meldt sit Komme med et Par Linjer i et Brev.

Under den daglange, uendelige Kørsel gennem Sjælland og Fyen og ved Synet af de mange glade Julerejsende, der fyldte Kupeerne, mindedes han med hvilken Spænding hans ældre Brøders Hjemkomst altid var bleven ventet; hvorledes Lamperne var tændt i Stuerne, og hvorledes Aftensmaaltidet var bleven udskudt til efter Togets Ankomst for at gøre Modtagelsen des mere festlig. Og han tænkte paa sine gamle Kammerater, som muligvis allerede nu vidste, at han vilde komme, og som maaske vilde modtage ham paa Stationen.

Paa Vejen op gennem Jylland tømtes efterhaanden Kupeen, og tilsidst blev han alene. Mørket var faldet paa, Lygten under Loftet var bleven tændt, Storm og Regn slog mod Ruderne.

Saa hørte han, at Toget kørte over en Bro. Hans Hjerte kom til at banke. Den Lyd kendte han. Det var Skærbæk-Broen. Saa var der kun fem Minutter igen.

Han foer til Vinduet og tørrede Duggen af ... ja, der var Aaen ... og Engene og Skærbæk Bakker. Og nu svingede Banen, og Byens første Lygter skimtedes gennem Regntaagen.

Søsteren Signe stod paa Perronen for at modtage ham. Der jog straks en lille Ubehagsfornemmelse igennem ham, da han opdagede hende. Hun stod der, lidt rundrygget, i en halvkort, skrækkelig gammeldags Kaabe, med sorte Uldhandsker paa Hænderne og Kjoleskørtet opheftet, saa man saa et Par lange, tynde Ankler over et Par store Fødder i Galosjer. Det generede ham, at hun havde stillet sig saadan op og givet sin uheldige Figur til Pris for Folks Kritik. Desuden havde han bestemt ventet at se sine to yngre Brødre — Tvillingerne — og det vakte hans